
ROMAN KULICH
NOČNICA
MARENČIN PT

PT

Nočnica

Roman Kulich

NOČNICA

MARENČIN PT

Copyright © Roman Kulich, 2026
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2026
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1117. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1437-3 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1438-0 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1439-7 (ePub)

Kristínka sa zakryla perinou až po bradu a hoci si v izbe vetrala a vonku neustále pofukovalo, cítila na sebe lepkavé teplo.

Zarosilo jej pokožku pod pyžamom, celé telo skropilo potom, ona sa však odokryť nechcela.

Nie! Teraz určite nemôžem!

Oči mala veľké a vypúlené, odrážali sa v nich častice detskej hrôzy, ktorá jej vyplnila srdce od kraja po okraj. Prsteky zakvačila pevne do konca pestrofarebnej obliečky a zapozerala sa za roh skrine.

Odtiaľ väčšinou prichádzala.

Bola si tým už istá. To boli pekelné dverce do Kristínkinej izby. Brána do jej detského univerza. Do izbietky, kde práve tíško ležala... Osamotené a vyplašené sedemročné dievča, pretože brat Michal momentálne pozeral televízor.

Bol už veľký a rodičia mu občas dovolili sedieť v obývačke dlhšie.

Ani mu to nejako nezávidela.

Ale teraz by tam strašne chcela byť miesto neho.

Ach, bože, urobila by som pre to čokoľvek!

Prerývane dýchala, potila sa a občas aj bojazlivo zažmurkala. Bála sa však spraviť čo i len to. Iba pohnúť viečkom a dať tak najavo, že je tu, živá a zraniteľná. Schovávajúc sa len za vetchou letnou prikrývkou.

A možno by som mala okamžite zavrieskať!

Zaziapať na celé hrdlo, ale obávala sa, že akonáhle to skúsi, nič sa nestane a z jej úst vystúpi iba stĺpik horúceho vzduchu,

sprevádzaný sípavým zvukom, ako keď kdesi fučí prasknutá pneumatika.

Keď si po ňu prišla, nedokázala totižto spraviť nič.

Ani sa len hnúť. Kvôli celej tejto hrôze boli už s mamou a ocom párkrát za večne zamysleným pánom doktorom. Počula, ako to ten zhrbený starec povýšene nazýva spánkovou paralýzou, no ona sa mu úporne snažila vysvetliť, že vtedy vôbec nespí.

Som hore! A vidím ju!

Úplne dokonale!

A neskôr ju dokonca aj cítim, pán doktor!

Vráskavý starec sa však len blahosklonne usmieval, pohladil ju po temene a hlesol: „Ja viem."

Rodičia ju nechceli akútne dopovať liekmi. Vraj to prejde a stopercentne vedia, že v tomto majú pravdu. No nič neprechádzalo...

Ona si pre ňu vždy prišla. Nikto netušil, kedy ani ako... ale jednoducho sa opäť zjavila. A keď sa vynorila spoza skrine, Kristínka sotva zalapala po dychu a nemohla sa vôbec hýbať. Dokonca ani len trošilinku zastonať či si jednoducho, len tak, detsky zabedákať.

Ostala ako priškripnutá. Bez známok života, bez akejkoľvek aktivity či odporu.

Babka jej raz po vypočutí strastiplného trápenia šepla, že ju zrejme navštevuje samotná Nočnica.

Vraj je to jedna zlá a skostnatená bosorka, prastará ako samučičký stred sveta, či dokonca stred pekla, no Kristínka vedela, že tá odporne zapáchajúca žena s divokými tuhočiernymi očami a uhľovými vlasmi... v roztrhanom bielom odeve... vôbec nie je stará. Práveže, zdala sa jej až podivne mladá... Nemohla si tým byť však úplne istá.

Aj keď pôsobila ako vychudnutý umrlec, naháňala jej hrôzu už len tým, ako sa k nej prikrádala. Divným skackavým pohy-

bom, ktorý jej pripomínal robotí tanec z akéhosi hudobného kanála. Len tak si ku nej mlčky pristúpila a popritom sa zbesilo cerila. Z kútika vyschnutých úst jej visela špička sinavého jazyka a jej zuby pripomínali špinavé korkové štuple.

A teraz... opäť cítila, že je tu.

Blízko! Prichystaná za rohom tej temravej skrine.

Nočnica! Bosorka z pekiel, čo si chodí pre malé vyplašené deti. Tak jej to zavše vravievala rokmi ošľahaná a vševediaca babka. Kedysi dokonca začula, ako si rodičia šepcú, že sa babka vyzná v akomsi okultizme.

A vyzerali pritom ako seriózność sama.

Prečo sa jej to však všetko dialo? Veď poslúchala! Bola dobrá a aj v škole sa totálne snažila. S deťmi sa vôbec nebila ani nehádala. A tobôž nie s učiteľkami!

Druhým vedela taktiež pomôcť, vlastne možno ešte spraviť kúsok naviac.

Musela to vedieť aj tá prekliata Nočnica! Tak prečo? Do očí sa jej zasa natlačili horúce slzy. *Prečo ma stále potrebuje mučiť?*

Dýchala a hruď sa jej nadvihovala pomalšie a pomalšie.

Akoby zaspávala.

No vedela, že to len jej telo kolabuje a dostáva sa do stavu, akoby sa chcelo oddať nechcenej návšteve. Upírke, čo vysáva bezbranným deťom ich drahocennú miazgu. Áno, babka jej onoho času tvrdila, že cicia dietkam krv cez ich drobné bradavky. Aby to nikto nevidel a aby im nikto z dospelých nadránom neuveril. *Je prefíkaná!* Zodvihla vtedy stará mať modrými žilkami obmotaný ukazovák.

To, či jej Nočnica naozaj saje krv cez bradavky, Kristínka veru netušila. Prišlo jej to nanajvýš odporné a hnusné, až sa jej na moment zabridila aj babka. No ráno ich mávala zdurené a riadne bordové. Takmer vždy. A taktiež ju strašne pálili. Ale,

samozrejme, mama s ocom jej nič neverili. Akoby ju občas ani nepočúvali... Alebo proste počuť nechceli a naďalej si riešili iba vlastné problémy.

Keď ju totižto Nočnica priľahla, nemohla dýchať. Zápasila sama so sebou a jej telo ostalo nehybné... Akoby zomrelo.

Nedokázala spraviť absolútne nič.

A potom, ponorená v tej čiernej bažine zúfalstva, buď zaspala, alebo jednoducho omdlela.

To už ani sama netušila.

A prebudila sa až nad ránom. Hoci ukrutne unavená, smädná a hladná, no predsa... víťazoslávne zistila, že sa môže hnúť a takisto čosi zrozumiteľne riecť.

Vždy si to aj párkrát vyskúšala. Pre istotu.

Ale teraz už cítila, ako jej telo začína strácať kontrolu nad sebou. Alebo to bude jej hlava? *Bože, musím zakričať!*

Musím to ešte raz skúsiť. Pre boha živého!

Chcelo sa jej cikať, mechúr mala zrazu slabučký, v žalúdku cítila hromadu skazeného strachu a zdesenia a vlastne len čakala, kedy ucíti vlastný moč stekajúci dole kožou na stehnách.

No nič také sa nestalo.

Aspoň to. Aspoň teraz. To jediné je trochu dobre...

Horko-ťažko sa nadýchla, napla pľúca a pokúsila sa zaziapať, ako to len šlo. Avšak vyšiel z nej iba piskľavý zvuk pripomínajúci vŕzgajúce koleso.

Už to nedokážem!

Panikárila, oči mala vytreštené a zmaľované hrôzou, pery trochu pootvorené a nosné dierky akoby z ničoho nič dvakrát väčšie. Otvárali sa a zatvárali. Takmer strojovo presne.

Nejde to!

Pokúsila sa dýchať a zistila, že sa to ešte dá.

Ale Nočnica práve vykročila spoza skrine...

Kristína sa opäť snažila zaziapať alebo aspoň nejako podivne zaručať do toho hnilobného éteru. No už z nej vyšiel iba pridusený ston, ktorý akoby ani nepochádzal z tohoto sveta.

Vykrivená postava holej a kostnatej ženy odetej v bielom potrhanom nočnom závoji sa začala skackavo približovať k posteli.

Tvár jej pritom zakrývala spleť vlasov. Ako čierny vodopád.

Spoza nich vykúkali prázdne, hlbočizné oči, posadené do bledej kože pohybujúceho sa umrlca.

Kristínke sa chcelo plakať.

No nešlo to. Nedalo sa jej absolútne nič.

A Nočnica sa stále mechanicky približovala. Cítila jej zvláštnu arómu pripomínajúcu cibuľu a spálené sviečky v kostole, zdalo sa jej, že vypĺňa celú izbu od spodku až po hrboľatý strop.

S rukami akoby odloženými pozdĺž tela Kristínka už len rezignovane čakala. Veď sa ani na nič iné nezmohla. Nedokázala to... Ostala ako zaliata v hutnej sadre. Vyčkávala na svoj ortieľ, ktorý sa už stával periodickým.

A Nočnica sa zrazu zastavila a zhlboka nadýchla len na piaď od kraja postele.

So záujmom sa na Kristínku dívala, nosné dierky sa jej pritom nadvihovali ako vlkovi, ktorý zacítil ranenú laň. A tie oči! Mala ich obrovské! Ako studne bez akéhokoľvek dna. Nekonečné! Akoby sa v nich mal neúprosne stratiť každý, kto do nich čo len na stotinu riavy času nazrie.

Oči zo stredu pekla!

Tvár bledá až snehobiela a cez kožu sa rysovali riečky modrastých žiliek, ktoré (aspoň Kristínke sa tak zdalo), občas slabo zapulzovali.

Všade navôkol sa hadila aróma spálených sviečok, premiešaná so sladkastým zápachom starej cibule, a tá škaredá tvár vykopanej smrtky na ňu neustále žiadostivo hľadela, hypnotizovala

ju a na stotinu sa dievčatku zamarilo, že zbadalo, ako sa beštii vytvoril na kostnatej tvári líščí úškrn.

Kristínka sa zatiaľ išla pocikať strachom. Lýtka aj stehná sa jej triasli, áno, cítila, že sa skutočne trasú, to bol však jediný pohyb tela, ktorý dokázala dešifrovať.

Aktuálne sa zmohla len na čakanie.

Na nič iné.

Prišla za ňou... tak ako vždy, keď celý dom spal alebo si robil svoje a nikto z jej rodiny netušil, aké hrôzy sa s ňou dejú a ešte diať budú.

Z očí jej konečne vyhŕkli jarčeky sĺz a po tváričke zvraštenej strachom sa dole lícami preliali na vankúš. Aspoň to sa teraz dá...

Nočnica slzy zbadala, pomaličky sa priblížila ku Kristínke, pričom neustále nasávala do obrovských nosných dierok okolitý vzduch, aby do seba vstrebávala unikajúci strach, ktorý z dievčatka prýštil zo všetkých pórov.

Potom náhle vyplazila dlhočizný, neuveriteľne úzky jazyk a pozvoľne, vychutnávajúc si každý okamih, oblizla pár kvapiek, akoby to bola najchutnejšia porcia bájnej ambrózie.

Kristínka iba civela a dýchala.

Anjel strážny, pomôž mi... Pomôž mi, prosím...

Klepalo sa celé jej vnútro, zatiaľ čo ona musela cítiť, počuť a vidieť všetko, čo s ňou hrôzostrašná stvora urobí.

Panenka Mária, prosím, pomôž mi...

Volala tú, ktorá ju podľa starkej najlepšie ochráni. Pred všetkými a všemožným svetským zlom.

No hoci ju sústredene prosila aj v minulosti, hoci sa k nej v duchu modlila všetky modlitbičky, ktoré poznala... nikdy ju nezachránila.

Nikdy sa nezjavila a nezničila obrovským ohnivým mečom či

lúčom svojej nekonečnej dobroty túto prehnitú ježibabu, ktorá z nej žmýkala posledné kúštičky normálnosti.

Ostala tam kdesi hore, ticho a mlčky nazerajúc na to, čo sa tu v Kristíninej izbičke už po niekoľkýkrát dialo. *Možno sa jej bojí sama?*

Avšak dievčina mala v srdci aspoň nejakú omrvinku optimizmu. Vedela, že za moment zamdlie. Striga ju priľahne, ona sa začne dusiť a potom len tak, obyčajne stratí vedomie. Tak sa to končilo vždy. A tak sa vyvíjal nekonečne plynúci príbeh jej utrpenia.

Keby mohla aspoň sklopiť viečka.

Zatiahnuť na oči pomyselné rolety a nevidieť cez ne nič! No nedalo sa.

Musela sa pozerať. Musela si svoju nočnú obetu vytrpieť do vyčerpania.

Nočnica sa zrazu vzopäla, akiste sa postavila na špičky, pretože odrazu podrástla aj o pár centimetrov a napokon sa začala ticho liepať na telo neboráčika.

Kristínka to cítila.

Pripadala si ako bedár, ktorý by teraz radšej umrel, než opäť zažíval tú negustióznu trýzeň. Bosorkine kostnaté telo, ktoré jej pripomínalo fotky vyhladovaných ľudí z Afriky, čo zazrela kedysi na čiernobielych plagátikoch vo vchode, sa už aj štveralo na jej boky a hruď.

Stvora najprv vyložila jednu nohu a preložila si ju pokojne cez nehybné telíčko dievčaťa. Stále zapáchala spáleným voskom... Potom sa dostala na podobnú úroveň, len o kus vyššie, tentoraz však šľachovitou rukou.

Celkom pokojne sa odrazila a o sekundu už aj celou váhou ležala na vyplašenej dievčine.

Nosom sa jej pritom takmer dotýkala čela.

Kristínka ju cítila úplne detailne. Celé jej takmer nahé, cibuľou zasmradené telo. Bola studená ako koža na gauči v čerstvo prevetranej obývačke. Strašne studená.

Pach sviečok sa víril všade, akoby sa zhmotnil v niečo tekuté či rôsolovité, čo sa prelievalo zboka nabok izbovou prázdnotou.

Nočnica sa jej pozerala priamo do očí.

Ach... tie jej boli tak strašne hlboké. Zničujúce. Elektrizujúce. Akoby všetko, na čo pozrú, nejakým spôsobom zožuli a požierali.

Ako strašne chcela Kristínka tie svoje privrieť! Ako hrozne chcela tú ohavnú bytosť nevidieť. Veď už sa jej nedalo ani len plakať. Nie... nešlo to.

No čo bolo najhoršie, začínala sa dusiť.

Posledná fáza večernej exkurzie práve prichádzala.

Dýchalo sa jej ťažko a plytko, váha strigy začala naberať na kilogramoch a ťarcha na jej hrudi bola niekoľkonásobná.

Kristínka zachrčala, lapala po dychu, no pohnúť sa nemohla. Oči jej doslova vyliezali z jamôk, nedokázala nasať potrebnú dávku kyslíka a pľúca sa hnevlivo skrúcali a príkro pálili, prosebne volajúc o pomoc.

Vnútri začínala panikáriť, avšak na vonkajšej časti tela sa to neprejavilo. Len veľké zaslzené oči, popretkávané sieťkou červene, dávali znať, že s dievčatkom sa práve deje čosi strašné.

Kristínke sa zamarilo, že jej pľúca a vnútornosti za okamih explodujú.

Ak by však pritom vybuchla aj Nočnica, možno by to napokon nebolo márne.

Už sa vôbec nedokázala nadýchnuť. Ani nosom, ani škárkou pomedzi zomknuté pery. Len tak civela, zatiaľ čo Nočnica jej bodala pohľadom do zreníc a Kristínka čakala, kedy už mučenie skončí.

Bolel ju takmer každý sval v tele.

Dusila sa ukážkovo.

A ťarcha strigy ju stále tvrdšie pritláčala o spodný matrac.

Svet aj hranatá tvár diabla v ženskom tele sa jej začali strácať. Tmavnúť. Rozplývať sa do stúh temravých kvázi farbičiek.

Mala pocit, že sa každou sekundou zadusí alebo jej Nočnica rozmliaždi rebrá na kostenú kašu.

No k tomu sa už nedostala. Osud bol ku Kristínke ako vždy aspoň štipku milosrdný. Jej telo sa odrazu prudko vzopälo, padlo, znovu vzoplo, potom opäť zaľahlo na pôvodné miesto a dievčina už o sebe absolútne nevedela.

Mlčky a zaslzene v izbičke zamdlela.

Aspoň nateraz strige ušla. Nevedno kam.

Nočnica na ňu stále s neukojiteľným záujmom civela, občas vystreľujúc tenký jazyk... ako had mapujúci neznámy terén. Keď sa poriadne vynadívala a nadýchala okolitého tiesňou nasiaknutého vzduchu, začala sťahovať vrchnú časť Kristínkinho pyžama. Takmer rituálne, nacvičenými pohybmi. Ani si neuvedomovala prudký zápach dievčinkinho moču. Bol už všade.

To však nevadí. Neiritovalo ju to.

Nastal totižto čas kŕmenia.

Detskú krv odjakživa zbožňovala. Takmer rovnako ako ich primitívny strach. No jedno jej bolo už od pradávna jasné. Obe substancie sa spolu dopĺňali a tvorili dokonalý koktail zmyslu a súdržnosti jej nekončiacej existencie.

Začiatok júna býval obvykle v Trnave teplý až horúci. V posledných rokoch sa zdal až nadpriemerne slnečný. Sucho na poliach, vyprahnuté potôčiky a mľandravé kroky ľudí s temenami pripálenými poobednými lúčmi... to všetko už vyzeralo byť normálne až bežné.

Kedysi tomu tak nebolo.

Uvedomovala si to aj Sára, ktorá sa dotýkala stehnami studeného radiátora a svojimi veľkými orechovohnedými očami zatiaľ spoza záclony lustrovala pomaly sa hýbucich ľudí na chodníku pred panelákom.

Za brieždenia si bola zabehať, vtedy bol vzduch vonku aspoň trošku chladný a svieži, teraz to tam už vyzeralo ako na obrovskom stavenisku.

Všade prach, dymiace výfuky, vietor roznášajúci ľahké papierové odpadky do všemožných kútov mesta.

Ona sa však cítila dobre.

Veď po behu sa tak zvykla cítiť vždy. Tá vlna endorfínov a novej okysličenej krvi, ktorá jej zaplavila celý organizmus, teplý pot a okúzľujúci pocit zdravosti... To ju vždy zvyklo naplniť akýmsi plazivým pokojom.

Akoby bol beh tá najprirodzenejšia vec, akú si len človek môže predstaviť.

Azda prirodzenejšia ako sex.

Toho veru nemala na rozdávanie. Jej ctižiadostivý muž Tibor sa totižto oddával práci až príliš. V poslednej dobe to ešte vyšperkoval a svoju tvár ukazoval doma manželke až v najne-

skorších večerných hodinách. V tme, kedy ho už ani poriadne nedešifrovala.

Stavebná firma si vyžaduje mnoho času, ale keď bude lepšie, všetko vám samozrejme vynahradím, tvrdieval s kamennou maskou previnilca a ona mu bola zasa a opäť ochotná odpustiť všetky prehrešky a zabudnúť na ne ako na nešikovne pripálené palacinky.

Na svojich štyridsaťštyri rokov vyzerala dobre, ba mnohí chlapi na ulici, ale aj bežne po obchodoch či iných inštitúciách po nej žiadostivo pokukovali.

Ako každá žena si toho bola vedomá, v tomto smere jej neušlo nič, avšak neulakomila sa na žiaden románik.

Možno si ten nedostatok prítomnosti vlastného manžela kompenzovala práve systematickým behom. Akoby sa snažila ujsť od všetkých problémov, čo však reálne iste nešlo.

Nikdy to nepôjde, moja milá!

Nikdy! vravievala si po večeroch polozúfalo.

Veľa známych jej dokonca referovalo, že vyzerá sotva na tridsať.

Vždy sa na tom schuti zasmiala, akože berie slovká chvály s nadhľadom, ale vnútri ju to zvyklo predlho hriať.

Ako nedeľňajší obed od matky.

Chcela vyzerať dobre a chcela sa tak aj, samozrejme, cítiť. Prvá časť sa jej zatiaľ darila, no na druhej by mala ešte rozumne popracovať.

Manželstvo si však vyžaduje svoje nemalé obete, to jej bolo stopercentne jasné. Tibor makal, aby ona mohla robiť podnikové účtovníctvo len na polovičný úväzok, necelé štyri hodinky denne, a ostatok dňa mala takmer voľný.

To mu zasa nemohla zazlievať. Času mala ozaj neúrekom. Aj na deti. A hlavne toho vnútorného, mentálneho.

No a čo s ním urobím dnes, keď je tak krásne a na celom území Slovenska hlásia stopercentne slnečno?

Rodinka bez otca, avšak s pomocnými silami... sa rozhodla, že si vybehne na výlet do Tatier. *Presne tak, prosím pekne!*

Do prvotriednych veľhôr!

Tam predsa musí zrelaxovať bez výnimky každý!

Sprvoti premýšľala, či ísť vôbec behať, veď po tatranských skalách sa môžu našplhať a nakrepčiť nadmieru, no predsa len si uvedomila, že pocestuje hlavne s deťmi a s tými sama loziť po čomsi strmšom nemôže.

Pravdaže... unavená a psychicky vyčerpaná z nich bude asi až za samotný okraj sudu trpezlivosti.

Avšak k behu sa to prirovnávať nedalo a ani nikdy dať nebude. To skôr ku gréckorímskemu zápaseniu v hektolitroch potu vlastného tela.

Ubezpečovala sa sarkasticky.

Ešteže sa k nim mal pridať aj Igor, jej štyridsaťročný brat, ktorý ich tlupe vedel už mnohokrát nezištne pomôcť a hlavne ju dokázal ako roztržitú a občas uponáhľanú ženu mentálne upokojiť.

Často lepšie ako manžel sám.

Igor bol slušne udržiavaným starým mládencom, pracoval v reštaurácii v Trnave, blízko Trojičného námestia, a v podstate si na nič a na nikoho nesťažoval.

Akoby bol jeho život dokonalým príbehom muža z výberového katalógu, hoci vedela, že to tak vôbec nie je.

Pracoval ako hlavný kuchár a, čo už mali s rodinou odskúšané, vedel v kuchyni kúziť skutočne fantasticky, hlavne tie moderné, pestrofarebné jedlá, ktorých bolo síce na tanieri množstevne za máčik, zato však vyzerali ako puntičkársky namaľované umelecké diela.

Kvôli svojmu remeslu sa už v poslednej dobe dokonca honosil miernejším bruškom a hoci bol vysoký a ramenatý, z profilu zvyklo vykúkať.

Občas ho skúšala prehovoriť na behanie, no nepoddal sa, vraj má dosť namáhavú robotu, nieto ešte poobede lámať stehenné kosti kdesi na antuke.

Nehádala sa s ním. Aj keď behávala skôr po asfalte alebo tartane.

Nemala to vo zvyku. Alebo... skôr nechcela mať. Vlastne sa nezvykla hádať s nikým. Možno ak, tak so svojimi ratolesťami, keď odmietali poslúchať.

No a so svojím mužom sa kvôli jeho pracovnej absencii doma ani nestíhala.

Igor jej mal zavolať, keď bude dole pri vchode. Štartoval už svoje auto, takže si s týmto aspektom starosti robiť nemusela.

Predsa len, trasa z Trnavy do Tatier nie je úplne najkratšia a ak ešte vychytajú po ceste kolóny, nebodaj búračky, môže to byť fajnovo náročné šoférovanie.

Otočila sa a vtom si uvedomila, že si musí dať okamžite sprchu a čosi pobaliť, pretože jedlo a tekutiny má na starosti ona.

Igor býval sám, ale občas sa zastavil aj u ich mamy, takmer sedemdesiatročnej babičky, ktorá žila neďaleko v dedinke Brestovany a bola ešte veľmi čipernou bytosťou.

Možno mala ten mladý vzhľad a entuziazmus Sára zdedený práve po nej. Aj dnes sa u nej brat akiste zdrží, donesie čosi zajesť a neskôr si príde rovno po nich.

S tým musím počítať.

Veď je aj tak ešte strašne skoro.

Aspoň budem mať viac času vychystať deti a pripraviť všetko potrebné. Aj keď vyraziť treba včas!

Už sa aj začínala cítiť.

Mala by okamžite navštíviť kúpeľňu. A bez reptania.

Pravdaže, Igor sa dostavil neskoršie, no absolútne mu to nezazlievala.

Doviezol totižto hosťa.

Normálne doteperil ich mamu, dokonca s vibramami na nohách a oblečenú v decentne športovom šedom komplete, akoby sa chystali na samotný vrchol vysokánskeho Kriváňa.

Sedela vzadu, maličká a zhrbená, s tými veľkými podkovami zasadenými na dobrosrdečnej tvári, na ktorej ešte svietil neuhasínajúci raňajší úsmev. Ani teraz sa na Igora Sára nezlostila. Nejakú prechádzku po horách predsa mama zvládne... A aj v aute bude hádam veselšie. A mame malá zmena iba prospeje.

Bože, ako sa kedysi hádali a ona jej nepopustila v ničom, dokonale jej strpčovala život a nechala ju zlízať horkú kašu jej puberty až do samotného pripáleného dna.

No teraz ju milujem.

Jej múdre rady či vtipné poznámky, pokoj a neustály prehľad... jej poctivosť a rodinnú súdržnosť, jej vôňu po malinovom mydle, krivolaké vrásky, decentné pohyby... Vlastne úplne všetko.

Akoby si to uvedomila až po rokoch.

Že jej vlastná matka to s ňou nikdy nemyslela zle. Škoda len, že človek dostane rozum až vtedy, keď je už často neskoro.

Deti zatiaľ podskakovali popri aute a bavili sa o tom, čo všetko môžu, alebo nemôžu vyparatiť v Tatrách.

Obaja tam už kedysi boli, no tešili sa, akoby mali tie krásne, strakaté, vysokánske skaliská zbadať po prvýkrát v živote.

A vlastne sa tešila s nimi.

Pre ľudí z dolniakov je vrchovina a ešte k tomu najmenšie, ale stopercentne domáce európske veľhory čosi úžasné až neuveriteľné, čo horniak, ktorý v obklopení kopcov poväčšine života žije, nikdy nepochopí.

Mišo si neustále upravoval plavé vlasy a so širokánskymi belasými očami horkokrvne vysvetľoval svojej mladšej sestre výšku niektorých končiarov.

Mal to fakt naštudované.

V tomto bol skôr po otcovi. Vysoký, modrooký a rozhľadený, no rád športoval, čo zdedil určite po nej. Dokonca patril medzi najlepších trnavských plavcov v jeho kategórii a mal aj nádej na reprezentačný dres.

Jednoducho sa vedel v tej priezračnej tekutine pohybovať.

Kristínka mu načúvala, aspoň sa tak zdalo, ale neustále mu oponovala a hádala sa, načo ju Mišo občas jemne zauškoval.

Inokedy by Sára zakročila, avšak teraz sa jej vôbec nechcelo. Cítila sa unavene. Vlastne si všeobecne fajn rozumeli, takže podobné kvárenie ani dajako neriešila.

Istotne vychádzali lepšie než ona s bratom, keď boli v podobnom veku. U nich doma bývalo omnoho elektrizujúcejšie ovzdušie.

A zmier a harmóniu našli takisto až po slušnej dobe.

Možno to tak u niektorých má byť. A možno sa podaktorí potrebujú v mladosti iba vybujačiť.

Asi tak ako ona.

Keď nasadli do auta a všetci vybozkávali babku na jej vráskavé vysmiate líca, Igor ešte raz skontroloval, či má dobre nahustené pneumatiky a serióznym pohľadom znalca prezrel celú karosériu, takisto svetlá, no a nakoniec skúsil končekmi prstov stierače. Spravil tak už doma, ale nedalo mu, chcel, aby Sára pochopila, že to neberie na ľahkú váhu...

Opäť si sadol do vozidla, ktoré nervózne zavŕzgalo.

Igor si pred dvoma rokmi zadovážil rodinný Volkswagen Touran a hoci žiadnu rodinu neplánoval ani sa nechystal nikde sťahovať, nevedel si ho vynachváliť.

Bolo tam pekelne veľa priestoru, parádne ťahalo a veľa nežralo. Aspoň na to, aké bolo veľké, konštatoval periodicky.

Sára nikdy nepochopila, načo je starému mládencovi typické family auto. A ešte k tomu, keď vedela, že nič obrovské nikdy neprevážal ani prevážať nebude, navyše nechcel psa či nebodaj iné zviera.

Veď do toho auta by pokojne napchal aj územčistého rozcuchaného poníka.

Ale chlapov nechápala mnohokrát, takže nad tým až tak nedumala. Jednoducho sa mu auto zapáčilo, veď aj jej sa občas v obchode zaľúbia topánky, ktoré absolútne nepotrebuje, no kúpiť si ich musí, lebo ak by ich nemala, nebude spávať minimálne mesiac, až kým si ich kdesi i tak, stopercentne drahšie, neobjedná...

Na svete je množstvo kravín, ktorým človek nikdy na zúbok nepríde a ktoré by mal jednoducho nechať radšej pohodlne vstrebať a plynúť ďalej.

Amen...

„Všetko je v pohode!“ zabručal Igor.

„Netváriš sa tak,“ podpichovala ho zozadu Kristínka.

Poškrabala sa po bradavkách, ktoré ju zasa kruto pálili, a s hrôzou v malej dušičke si zrekapitulovala noc, kedy ju opäť navštívila hrôzostrašná vyziabnutá striga, spomenula si na jej šialené oči, pach dohárajúcich sviečok a kostnatú ruku, ktorá sa ako ostražitý jašter približovala k jej nehybnému telu.

Nikomu nič nepovedala.

Zasa.

Aj tak by jej nikto neveril a Mišo by si z nej robil iba blbú srandu.

Nemalo to význam.

Nie!

Koniec ukážky